קים א מיי׳ פט"ז מהל׳

ואלא הא דתניא כשם שאיז מוציאיז שמר

חוב זה על זה כך אין מוציאין על אחרים

במאי קמיפלגי באותיות נקנות במסירה

קמיפלגי תנא דידן סבר שאותיות נקנות

במסירה ותנא ברא סבר אין אותיות נקנות

במסירה ואי בעית אימא דכולי עלמא

אותיות נקנות במסירה והכא בצריך להביא

ראיה קא מיפלגי תנא דידן סבר אין צריך

להביא ראיה ותנא ברא סבר יצריך להביא

ראיה דאיתמר אותיות נקנות במסירה אביי

אמר צריך להביא ראיה ורבא אמר אינו

צריך להביא ראיה אמר אביי מנא אמינא

לה דתניא יאחד מן האחין שהשמר חוב

יוצא מתחת ידו עליו להביא ראיה מאי

לאו הוא הדין לאחריני ורבא אמר שאני

אחין דשמטו מהדדי איכא דאמרי אמר

רבא מנא אמינא לה דתניא אחד מן האחין

שהשמר חוב יוצא מתחת ידו עליו להביא

ראיה אחין הוא דשמטו מהדדי אכל אחריני

לא ואביי אחין איצטריכא ליה סלקא דעתך

אמינא כיון דשמטו מהדדי אימא מיזדהר

ובריית להביא ראיה קא מיפלגי. ופלוגתא דמתני׳ וברייתא ליתא בפלוגתא דאביי ורבא דאביי דמלריך ראיה מודה דלא

. כיון דשמיה כשמיה לא מפחיד גביה אבל הך ברייתא (a) חיישי׳ לנפילה או לפקדון דיוסף בן שמעון דאפילו בשני יוסף בן שמעון מלרכי רחיה ורבח חמר א"ל להביא ראיה ולעיל בפרק המוכר את הספינה (דף עז. ד"ה אמר) פירשתי: אברי אמר הכי קאמר נמצא כו'. והא דמוקי לה בשנים אוחזין (ב"מ

ד׳ כ:) כגון שנמלא השטר בין שטרותיו פרועין לאו היינו אליבא דאביי דאיהו מוקי לה בשובר היולא מתחת יד הלוה כשאר שוברין אלא אליבא דר׳ ירמיה אמיא: שבורן של יוסף בן שמעון עלי פרוע שמרות שניהם פרועין. אע"ג (ד) דבשטר אחד שיש לו עליהם אין יכול להוליא עליהם משום דחיישינן בכל אחד שמא חבירו של כל אחד כתבו (ס) אע"פ [דחד] ודאי לוה וי [הכא לא אמרינןן חיישינן שמא חבירו של כל אחד ואחד כתבו והחתימו אע"ג דודאי אחד פרע וטעמא משום דמספיקא

לא מפקינן ממונא: שביהם כהנים. ה״ה שניהם ישראלים אלא משום דתני׳

לעיל היה אחד מהן כהן תני כהנים:

זהירי ולא צריכי להביא ראיה קמ"ל ואלא מסוכי הא דתניא כשם שמוציאין הן שמר חוב על אחרים כך מוציאין זה על זה במאי קמיפלגי בכותבין שמר ללוה ואע"פ שאין מלוה עמו קמיפלגי תנא דידן סבר מכותבין שטר ללוה ואף על פי שאין מלוה עמו זימנין דאזיל לגבי ספרא וסהדי ואמר להו כתבו לי שטרא דבעינן למיזף מיוסף בן שמעון חברי ובתר דכתבי וחתמי ליה נקיטא לִיה ואמר ליה הב לי מאה דיופת מינאי תנא ברא סבר אין כותבין שמר ללוה עד שיהא מלוה עמו: נמצא לאחד בין שמרותיו שמרו של יוסף בן שמעון פרוע שמרות שניהם פרועין וכו': מעמא דנמצא הא לא נמצא מצי מפיק והאגן ולא אחר יכול להוציא עליהן שטר חוב תגן אמר רבי ירמיה במשולשין ונחזי תברא בשמא דמאן דכתיב אמר רב' הושעיא יבמשולשין בשמר ואין משולשין בשובר אביי אמר הכי קאמר ® ינמצא ללוה בין שמרותיו שמרו של יוסף בן שמעון עלי פרוע שמרות שניהם פרועין: כיצד יעשו ישלשו כו': תנא האם היו שניהם כהנים יכתבו דורות: כִּוֹתֹנִי האומר לבנו שמר בין שמרותי פרוע ואיני יודע אי זהו שמרות כולן פרועין נמצא לאחד שם שנים הגדול פרוע והקמן אינו פרוע: גמ' אמר רבא ישמר לך בידי פרוע הגדול פרוע והקטן אינו פרוע. גבו אכו דבא שטו ען בידי פרוע הגדול פרועין אמר פרוע והקטן אינו פרועי חוב לך בידי פרוע שטרות כולן פרועין אמר ליה רבינא סלרבא אלא מעתה שדי מכורה לך שדה גדולה מכורה לו שדה שיש לי מכורה לך כל שדותיו מכורין לו התם חיד בעל השטר על התחתונה: מתני סיממלוה את חבירו על ידי ערב לא יפרע מן הערב

אביי אמר. מתני׳ כשנמצאו בבית לוה מיירי והכי קתני נמצא ללוה אחד בין שטרותיו שובר שהשטר שהיה נושה בו יוסף בן שמעון פרוע הוא והיו שני יוסף בן שמעון נושים בו ואילמלא זה השובר היו שניהם נפרעין ממנו שטרותם כדאוקמינן שהם יכולין להוליא שט״ח על אחרים ועכשיו בזה השובר הורע חזקתם דקיי"ל יד בעל השטר על התחתונה וכשיוליא כל אחד מהם שטרו אומר לו הנה השובר עליו. ומיהו נראה בעיני שאם שניהם באים בהרשאה זה מזה על הלוה יכולין לגבות אחד מן השטרות ממ"ג מן הלוה שהרי מודה הוא בע"כ בשני השטרות אלא שפרע אחד מהן. ומיהו אי טעין לוה ואומר לשניכם פרעתי והשובר נכתב סתם על שניכם נראה בעיני דטענה מעלייתא היא אבל היכא דמודה בב׳ הלוואות אלא שפרע אחת נהי נמי דהורע כח המלוין לגבות כל אחד חובו אבל יעשו שטר ביניהם ויגבו בין שניהם מו הלוה שטר אחד ע"י שיכתבו הרשאה זה לזה: עלי. שאני חייב לו: **תנא אם היו שניה**ם. משולשים וכהנים: י**כסבו דורום**. מרובעים יוסף בן יעקב בן יצחק בן אברהם יוסף בן יעקב בן יצחק בן דוד דכולי האי לא יהיו שמות אבותיהן שוין: בותבי' האומר לבנו. מצוה בשעת מיתתו: ואיני יודע איוהו. והלוה האמינני ולא החזרתי שטרו ואיני רוצה ליענש: שטרום כולן פרועין. חוץ מאותן שיאמרו עדיין לא פרענו: נמצא. ללוה אחד שם בבית המת שני שטרות שלוה ממנו שני הלואות הקטן אינו פרוע דשטר בין שטרותיו קאמר דמשמע אחד ולא שנים: במ' חוב לך בידי. משמע מה שאתה חייב לי ואפי׳ כתוב החוב בהלואות דקות בשטרות הרבה: א"ל רבינא לרב אשי אלא מעסה שדי מכורה לך. שדהו הגדולה מכורה לו: שדה שיש לי מכורה לך. מי נימא כל שדותיו מכורין לו קאמר כמו שדה אדום ובראשית לבן קנפיינ"א (כתיב) וכמו ובהמה רבה (יונה ד): ומשני הסם יד בעל השטר על הסחסונה. דהמוליא מחבירו עליו הראיה דהיינו לוקח. ומילחיה דרבא דלעיל נמי משום האי טעמא דיד בעל השטר על התחחונה דהיינו מלוה הלכך חוב לך בידי פרוע כל השטרות שיש לו עליו פרועין: כורגבי' לא יפרע מן הערב. תחלה עד שיתבע את הלוה לדין ויחייבוהו ב"ד ואם אין לו מה לשלם או יפרע מן הערב. הכי מפרשינן לה בגמרא במסקנא [ע"ב]: ואם

שיש לו שם שני שטרות האחד אינו פרוע ואפי׳ הכי אמרינן שטר גדול הוא דפרוע והקטן אינו פרוע משום דיד בעל השטר על התחתונה: שטר לך בידי פרוע. ויש לו ב׳ שטרות עליו אמרינן הגדול פרוע ולא הקטן ויד בעל השטר על התחתונה: ואם אמר חוב לך בידי פרוע. כלומר חוב הוית חייב לי ופרעת כיון דאמר חוב סתם ויש לו כמה שטרות עליו כולן פרועין: אמר ליה רבינא לרבא. ורישא מקשי למאי דאמר הגדול פרוע, אלא מעתה שדה אחת שלי מכורה לך והיה לו ב׳ שדות גדולה וקטנה הכי נמי דאמרינן שדה

ואלא הא דמניא כו'. לכ"ע פריך דהא אפילו אביי מודה דלנפילה דחד לא חיישינן וא"כ אמאי תניא בברייתא שאין יכולין להוליא על אחרים: **במאי קא מיפלגי**. כיון דלאו בחיישינן לנפילה פליגי: **חנא**חיישינן לנפילה ופקדון היכא דשמיה כשמיה כדקאמר בפרק (בתרא)
דידן סבר. לנפילה דחד לא חיישינן מאי איכא למימר דלמא איהו [ט"ו] דיבמות (דף קטו. ושם) דקאמר אביי לנפילה לא חיישינן אי אילפקדון

יהיב ליה אותיות נקנות במסירה ועל כרחו יפרע לו למי שהשטר בידו: וחנה ומתוך כך ידחה הלוה לזה ויאמר פקדון ומיהו אם כתבו הרשאה זה לזה על כרחו ישלם לו: ואב"א דכ"ע אוחיות נקנות במסירה. בלא שטר מכירה [אחר] כדפסקי' הלכתא גפ' המוכר את הספינה (לעיל עז.) כרבי וכדאמר רב אשי אותיות מילי נינהו ומילי במילי לא נקנו היכא שמסרו לו ונתנו אך ראיה ועדים לריך שמסרו לו לזה בפניהם דלא נימא פקדון הוא אללו ותנא ברא בפלוגתא דאביי ורבא: ורבא אמר אין לריך. אלא העמידהו בחוחת המוחזק בו: אחד מן האחין ששער חוב יולה מחחם ידו. או בשם אביהם או בשם מלוה אחר וטועו אחיי נתנוהו לי והם אומרים אתה חטפתו: מיוהר זהירי. ולא יכול להשמיט מיד אחיו המוחזק בו להביא ראיה קמ"ל: אלא הא דתניא כו'. ג' מחלוקות בדבר: זימניו דחויל לגבי ספרה כו'. כסבור הוא לרמות בו חבירו ולגבות ממנו בשטר זה והוא אינו יודע מה ששנינו שאין יכול להוליא על חבירו ששמו כשמו: אח"כ מלוה עמו. ומסתמח שניהם היו במעמד מקום שנכתב וכיון דאינהו ידעי ואין מקפידים זה על זה לא חיישינן תו לשום רמאות כיון דלנפילה לא חיישינן: נמצא לאחד. מלוה שטרו של יוסף בן שמעון שחייב לי ממון פרוע שטרות שניהם פרועים. ואע"ג דאמרן בשילהי שנים אוחזין (ב"מ כ:) סימפון היולא מתחת ידי מלוה אינו אלא כמשחק ופסול הא אוקימנא להך משנה התם כגון שנמלא השטר בין שטרותיו (כ) קרועין הלכך השובר כשר: במשולשין. פירש בשטר שלשה דורות יוסף בן יעקב בן ילחק ובאידך כתב יוסף בן יעקב בן דוד ובשובר כתב סתם יוסף בן יעקב כדמתרץ לקמן הלכך איתרע כחם והם בחזחת פרועים שכל אחד טוען שלי פרוע והמלוה אינו יכול להכחישו הואיל ונמצאו השטרות בין השטרות קרועים:

ברא סבר אין אומיות נהגות במסירה. הוא אצלך ולוה יאמר אין השטר בידך. או השמיטו ממנו ובהכי פליגי מתני׳ כי נזהר איש מאחיו וסד"א אין צריך

ולעיל עו. וש"כו. ב) ועי" ה) [נעיי עור ושייכן, ב) [עיי מוס' יבמות קטו. ד"ה אתאין, ג) [נעיל קסו:], ד) לפי גיי רשב"ם ל"ל לרב אשי, ה) בכורות דף מתו, ו) רש"ל ועי רש״ח,

הגהות הב"ח

(**ח**) גבו' אביי אמר הכי קאמ הן על אחרים מוציאין נמלא ללוה: (כ) רשב"ם ד״ה הך ברייתא ס"ל דחיישיגן לנפילה: (ד) ד"ה שטרו וכו' מש"נ דבאחר שיש לו עליהם מע"ג דבאחד שיש לו עניהם כל"ל ומיצ' דבשטר נמחק: (ה) בא"ד חצירו של כל אחד כתבו אע"ג דחד ודאי לוה הכת בשובר לא אמרינו שמא חבירו כצ"ל:

מוסף רש"י

אותיות נקנות במסירה. קט שאוכ במסילע לותיות (סנהדרין לא.) אינו לריך לכתוב שטר מכירה על השטר שהוא מוכר לו, אלא משמסר לו שטר שיש לו תשתסך כי שטר שיש כי על אחרים לזכות בו נתחייב הלוה לפורעם לזה (קדושין m:) דאומיות כגון שטר נקנות במסירה בלא קנין יאיו יכול לחזור בו וירח קטה.) ולח לריך לכתוב קני לך וכל שעבודיה ולח שום שטר (לעיל עה.) חבל משיכה שטר (עם ע שוו) מכל משיפה אינה אלא בדבר שגופו ממון, דמכי משך ליה זכה ביה, והכא נמי לגבי לצור ע"פ ללוחימו תיהני ליה משיכה כשאר מטלטלין, אבל כדי לגבות החוב לריך שימסרנו מלוה ליד הלוקח (דעיד עני) ונשמעבד לו לוה לזה הקותה כמו שהיה משועבד למלוה, כל זמן שלה מחלו כדהמר שמואל (דעיד קסטי). בותבין שמואל (לעיל קסט:). כותבין שטר ללוה. להיות מזומן בידו לתת למלוה כשילוה לו מעות (לעיל קסז:).

מוסף תוספות

א. [ד]הא לנפילה דחד לא חייש אביי. סוס' יכמוס קטו.. ב. [ד]אביי לאו קאמר [דצריך להביא ראיה] . אלא אשאר אותיות. למכ"ן,

רבינו גרשום

במאי פליגי. מתני׳ וברייתא: באותיות נקנות במסירה פליגי מר סבר. תנא דמתני׳ דדייקינן ממתני׳ הא הן על אחרים יכולין להוציא משום דקסבר אותיות נקנות במסירה שאם טוען הלוה דלחברי אתה חייב ולא לי הרי השטר בידי וקניתיו ממנו וחבירי נתנו לי במסירה ואותיות נקנות במסירה ונפל ממנו מצית אמרת דהא אמרן לנפילה דחד לא חיישינן הלכך יכולין להוציא על אחרים: ומר סבר אין אותים: ומו טבו אין אותיות נקנות במסירה. ויכול לומר לו לחבירך אני חייב ולא לך והוא לא יכול לקנות לך החוב . במסירת השטר דאין אותיות נקנות במסירה ולא בעל דידי את ואין בידך השטר: והכא בצריך להביא ראי׳. עדי מסירה דתנא דברייתא מרר צריד להריא ראיה טדי

מסירה ואם אך זו עדי מסירה אינו יכול להוציא שסטר על אחרים: עליי להביא ראיה. עדי מסירה שאביו מסור זו ונוגו לו לבדו? מאי לאו הוא הדין לאחריני. לשני יוסף בן שמעון שמוציא האחד שטר על אחרים שצדין להביא ראיה עדי מסירה שהבירו נתנו לו בפניהם: ורבא אמר לך. לאו הוא הדיך לאחריני אלא שאני אחד מן האחין אמאי צריך להביא ראיה דאחין משמטי אהדרי. רו בעניהם זרוב אמו קר. לאו הוא הויק לאחור שהוי להכי צריך להביא ראיה אבל בעלמא אותיות נקנות במסירה ואין? יד כל אחד גונב מאחיו דמורה היתרא לעצמו לפי שיורש הוא להכי צריך להביא ראיה אבל בעלמא אותיות נקנות במסירה ואין צריך להביא ראיה: ואביי. אמר לך לכולי עלמא צריך להביא ראיה ומאי שנא דנקט ברייתא אחד מן האחין דאחין אצטריכא ליה. סד"א כיון דאחין משמטי אהדדי אימא מיוהר זהיר ומעיין כל אחד שלא ישמוט אחיו כלום מירושת אביו קודם חלוקה והואיל דוהירי אימא היכא דיוצא שטר חוב מתחת ידי אחד לא יהא צריך להביא ראיה דודאי אביו נתנו לו שאם היה מחזיק

מלוה ולוה הל' ז ופ"ו מכירה הל' יא ועי מפול מכירה הלי יא ועיי מהלי מכירה הלי יא ועיי בהשגות ובמ"מ סמג עשין לד טוש"ע ח"מ סי׳ סו סעיף :67 קב ב מיי פ״ט מהלי נחלות הלכה ט י סמג

עשין לו טוש״ע ח״מ סי׳ וע"ש בהג"ה: קבא ג טוש"ע ח"מ סי

טוט"ע ח"ו. מט סעיף ט: קבב ד ה מיי' מר"ד זלוה ולוה הל' ח סמג עשין לד טוש"ע ח"מ סי

מט סעיף ז: קבג ו מיי שם פט"ו הלי יב סמג עשין לד טוש"ע ח"מ סי סה סעיף כג: קבד ז מיי שם טוש"ע שם

סעיף כד: קבה ח מיי פכ"א מהלי מכירה הלכה יט טוש"ע ח"מ סימן ריד סעיף יב: קבו ט מיי' פכ"ה מהלי

מלוה ולוה הלכה ג סמג עשין לד טוש"ע ח"מ סי' קכט סעיף ח:

לטזי רש"י

קנפיינ"א [קנפני"א]. ערבה, מרחב, שדות.

רבינו גרשום (המשך) בו לאחר מיתת אביו היו מרגישין וסד"א דאין צריך

ראיה קמ"ל דצריך וכל שכן . אחריני דלא זהירי דצריך . להביא ראיה: ותנא ברא אידד כל אימת דמפיק ליה להכי מוציא שטר זה על זה: טעמא דנמצא. בין שטרותיו דשטר יוסף בן שמעון פרוע דמשום הכי לא מצי :מפיק הא לא מצא מפיק . (משום) במשולשין. שכתוב (משהם) במשולשין. שכחוב בשטר יוסף בן שמעון בן לוי דניכר איזה יוסף חייב לו: ומקשי' אי הכי כיון דמיירי במשולשין אם כן אמאי קתני נמצא לאחד בין . שטרותיו כו׳ שטרות שניהז שכתב יוסף בן שמעון בן . לוי בשמא דמאן יוסף כתב. כיון דניכרין בשם זקנם ואידך דלא כתב תברא אמר רב אושעיא במשולשין בשטר להכי מצי מפיק. ואין משולשין בשובר להכי שניהן פרועין דלא ידעי תברא דמאן כתב: אביי אמר כו׳. לעיל מהדר אמאי לעיל טעמא דנמצא הא לא נמצא מצי מפיק והא אנן תנן כר, אמר אני תני אני דוקיא כר. וקא מתרץ אביי דוקיא ביד קשיא מידי והכי קאמר מתניי נמצא לאחד בין קשיא מידי והכי קאמר בין שמעון שיש לו על שטרותו שטטר של אידך ויסף שטרא נמי עליי השטרות פרוע הוא היית לאידך ויסף טעמא דנימצא משום הכי לא נמצא מצי מפיק הא לא נמצא מצי מצי מפיק והא אנן תנן מצי מפיק הא לא נמצא מצי . מפיק יוסף בן שמעון מיניה אחרים אין יכולין . להוציא עליהן והשתא ליכא . למפרך והאנן תנן ולא אחר שנים. שטרות כיון דהוא

אמר לבנו שטר א' פרוע

ולא שויח מכלל דזה לוה